

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر تغییر روش آبیاری از کرتی به قطره ای در کشت دیم عدس بهاره در شرایط آبیاری تکمیلی

محل انتشار:

سومین همایش ملی مدیریت جامع منابع آب (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

مسعود سلطانی - دانشجوی کارشناسی ارشد آبیاری و زهکشی دانشگاه تهران، دانشکده ی فناوری و مهندسی کشاورزی، گروه مهندسی آبیاری و آبادانی

عبدالمجید لیاقت - استاد گروه مهندسی آبیاری و آبادانی، دانشگاه تهران دانشکده ی فناوری و مهندسی کشاورزی

عباس ستوده نیا - استادیار گروه مهندسی آب، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)، دانشکده ی فنی و مهندسی

احمد دوستی - دانشجوی کارشناسی ارشد آبیاری و زهکشی، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)، گروه مهندسی آب

خلاصه مقاله:

آبیاری تکمیلی در شرایط دیم یکی از راه کار موثر در افزایش میزان محصول می باشد. اعمال تک آبیاری در مرحله ی حساس به تنش خشکی، باعث بیشترین میزان بهره‌وری آب خواهد شد. در واقع در شرایط محدودیت آب، مانند شرایط دیم و عدم محدودیت زمین، بهترین گزینه برای افزایش سطح زیر کشت و افزایش محصول، اعمال آبیاری تکمیلی در مرحله ی حساس به تنش خشکی می باشد. اعمال چنین مدیریتی میتواند میزان محصول را 200 تا 300 درصد، افزایش دهد. با توجه به چنین نتایجی به نظر رسید بتوان با اعمال مدیریت های دیگر مانند تغییر روش آبیاری و روش کاشت بتوان تاثیر مثبت آبیاری تکمیلی را افزایش داد. با توجه به استفاده از ماشین آلات خطی کار در شرایط دیم (عمیق کار) به نظر می رسید کاشت بذر در جویچه ها و ایجاد سابه ی پشته بر روی آن ها بتواند با حفظ رطوبت در ناحیه بذر و کاهش تبخیر، میزان عملکرد محصول را افزایش دهد، از طرفی تغییر روش آبیاری از کرتی به قطره‌ای منجر به کاهش تلفات عمقی شده و آب بیشتری در اختیار گیاه قرار میدهد. به منظور بررسی فرضیات بالا دو عامل روش کاشت (کاشت بصورت کرتی و کاشت بصورت جوی پشته ای) و روش آبیاری (آبیاری کرتی و آبیاری با نوار تیپ) تعیین گردید و آزمایشی صحرایی در سال 1390 در مزرعه‌ی تحقیقاتی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین اجرا شد. آزمایش در قالب طرح کامل تصادفی و با چهار تیمار و سه تکرار انجام شد. برای همگی تیمارها یک تک آبیاری در مرحله ی دانه بندی به عنوان حساس ترین مرحله عدس به تنش خشکی انجام شد. نتایج نشان داد تغییر روش آبیاری در کشت به صورت کرتی، در هیچ یک از اجزای عملکرد تفاوت معنی‌داری نداشت، از طرفی تغییر روش آبیاری در کشت جوی پشته، هر چند باعث افزایش میزان عملکرد دانه و عملکرد بیولوژیک شد ولی از نظر آماری معنی دار نبود، هم چنین ارتفاع بوته، وزن صد دانه، شاخص برداشت، تعداد دانه در بوته و تعداد غلاف در بوته معنی دار نشدند. با توجه به نتایج به دست آمده به نظر می رسد با بررسی بیشتر در زمینه ی تغییر روش آبیاری در کشت بصورت جوی پشته ای بتوان نتایجی قابل قبول، به دست آورد.

کلمات کلیدی:

تغییر روش آبیاری، تغییر روش کاشت، تک آبیاری، عدس دیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/335357>

